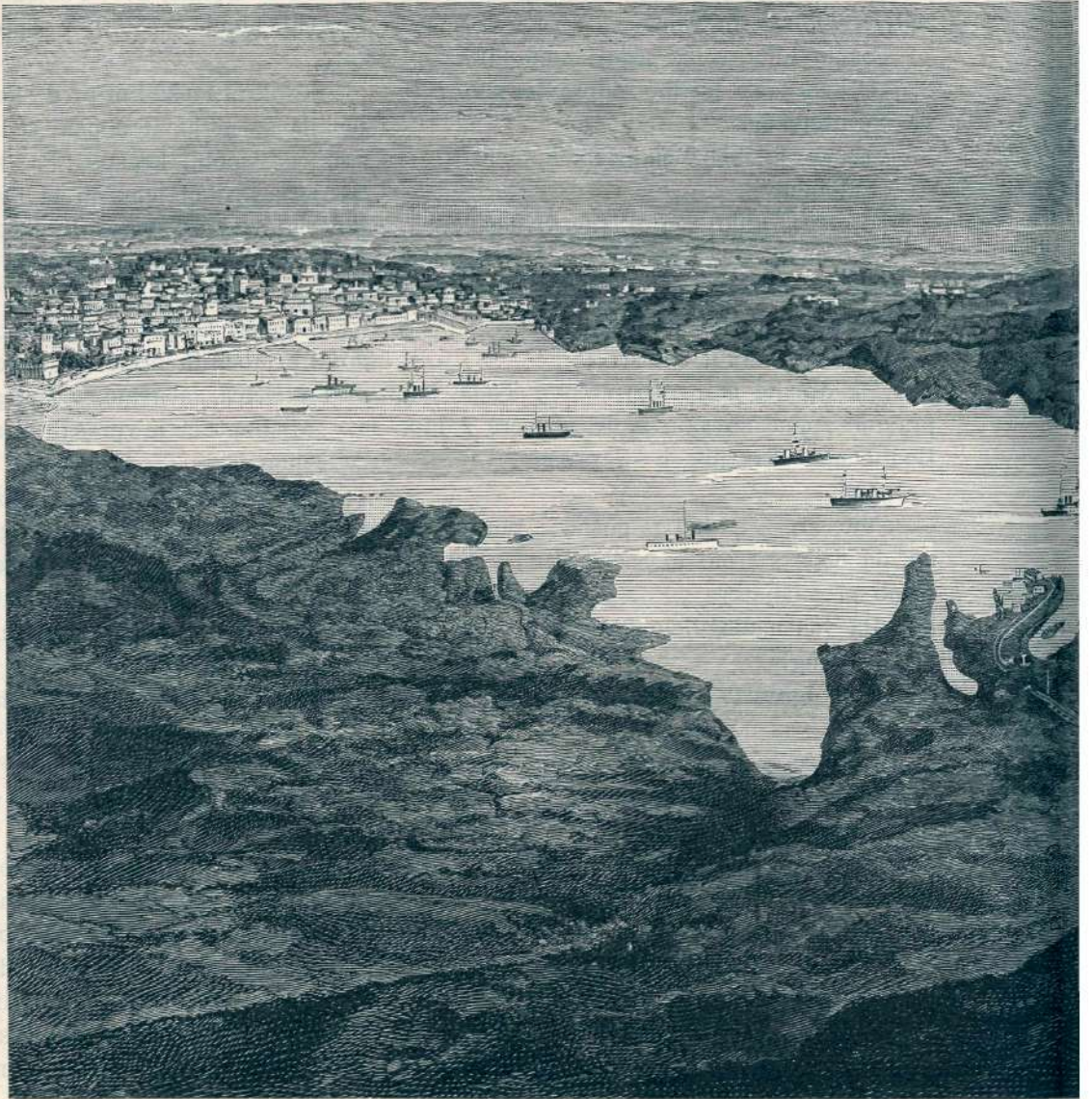

zavržen pes . . .“ S pestjo je udaril po mizi, da so obupno zaškripale stare noge.

„No, no, prijatelj, saj je ni vzel še — nihče.“

„In je ne bo!“ In zopet je Belec udaril po mizi ter mislil, kako se bo še maščeval

nad sitnim komisarjem. „Ta mu pokaže, ta, ta — moja Idka!“ tako si je šepetal. Finančni stražnik se je pa zopet spominjal tožne usode svoje matere, mlajših bratcev in sestic: vsem bi bila Ida lahko prava pomočnica, ko bi hotela.

Luka Sant-Ja

Namerjal je že Belcu nasvetovati mnogo-katero zdravilo zoper žensko trmoglavost, a nobeno se mu ni zdelo dovolj pripravno, dovolj zanesljivo. Slednjič je nekaj našel in povedal.

„To mora pomagati!“

„Da, to bo najbolje“, mu je hvaležno pritrdiril Belec.

„S tem morava zmagati!“ Oskar si je že naprej častital zaradi uspeha.

„Ali pasti!“

* * *

„Končan je boj!“

Tako je vzdihnila še vedno zala Ida Platinčeva. Sedela je v poštni pisarni in spustivša obe roki v naročje nemo zrla v zastirto svetilko pred seboj. V očesu solze, v prsih vihar, v srcu pa spomin, kar se je

zvršilo zadnji hip: „Torej sta vendar šla? Bog ju nesi! In ta Oskar misli, da je nekaj, pa se je dal rabiti njemu za — kleščce. Pa še pravi: Za tvojo srečo mi je! Lep mož to! Ha, ha, in še soprog! Bog me varuj! Njemu da bi bila igrača, zabava — sužnja njegovim

Jago na Kubi.

strastem, njegovi razuzdanosti: kaj še? Ali sem ga zavrnila! To me veseli!“

Kakor nehoté je segnila po zmečkan papir pred-se na mizo in nadaljevala: „In še moja mama je tako lahkoverna, da mi je pisala. Pa kako! — Ljuba Idka! Slišim, da

se kmalu omožiš zelo bogato; to me veseli. Svetujem ti ne nič; dovolj si pametna: če ne maraš poštarja, pa vzemi onega bogatega vdovca, kakor mi je pisal Oskar. Le to te prosim: Če vzameš Sidko k sebi, te lepo prosim, da zato ne izostane tvoj mesečni